

men det kan ogsaa være forargeligt, naar der kastes Ros over al Maade over ham for at glæde de efterlevende. Navnlig naar der siges noget saadant af Præster, som i Virkeligheden ikke have kendt noget til den afdøde, men have al deres Kundskab om den afdøde paa anden eller tredje Haand, tror jeg, at det maa erkendes, at det egentlig ikke er ganske stemmende med den Alvor og den Sandhed, som dog burde være til Stede i saadanne Øjeblikke, naar man staar ved den Dørtæstel, som stiller det timelige fra det evige.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Jeg skal blot tillade mig for at præcisere min Stilling overfor Kirkegaardsspørgsmaalet at gøre opmærksom paa, at hele min Udvikling af dette Spørgsmaal ingenlunde er gaaet ud paa, at Folketirken som saadan som en Slags Institution ejer Kirkegaardene. Jeg har tværtimod søgt at udvikle og søgt at vise, saa godt jeg kunde, at Kirkegaardene fra først af have henhørt som et Tilbehør til de enkelte Kirker; at disse ere Folketirkens, derom er der ingen Tvivl, og deraf har jeg sluttet, at saa maa Kirkegaardene ogsaa være det. Jeg maa altsaa blot forvare mig imod, at min Opfattelse skulde bunde i en særlig Tro paa noget, man kunde kalde Folketirkens Gendomsret som Institution. Det er ikke Tilfældet, men jeg tror, at naar man vil betragte den historiske Udvikling af Kirkegaardssporholdene, maa man komme til den Opfattelse, som jeg har tilladt mig at gøre gældende og kan ikke komme til nogen anden. Jeg vil dernæst sige, at naar jeg har brugt det Udtryk Gæstfrihed, veed jeg jo meget vel, at det er enhver Mands Ret at blive begravet paa Kirkegården. Det har jeg ogsaa udtalt, men jeg har blot ikke kunnet se, at der deraf fulgte, at ogsaa enhver Mand havde Ret til at blive begravet med andre Ceremonier end dem, som Folketirken en Gang havde indført for sit Bedkommende. Smidertid har Folketirken i Virkeligheden, i Realiteten vist sig efter min Mening gæstfri lige overfor anderledes tænkende eller troende. For det første blive Kirkeritualets Bestemmelser om, at der ikke maa kastes Sord paa anderledes troende, ikke overholdte længere. Det er gennem

mange ministerielle Skrivelser vistnok endogsaa fra før end 1848, men i alt Fald sikkert ganske kort Tid efter, blevet tilladt Præsterne uden Hensyn til, hvad der staar i Kirkeritualet, at kaste Sord paa, naar de selv ønske det. Det er ikke befaleet dem, men naar de selv og vedkommendes Familie ønske det, er det blevet tilladt. Dernæst er det, hvad de anerkendte Trossamfund angaar, ganske vist blevet hævdet, at egentlig opsigtsvækkende Ceremonier ikke ere blevne tilladte, men man har i sin Almindelighed kun tilladt Fremtøgen af Faderbør og Aflyngelse af Salmer fra vedkommende Følgeside. Men dog har man overfor 2 af de anerkendte Trossamfund, de reformerte og Metodisterne, gennem ministerielle Resolutioner, der for de reformertes Vedkommende gaa langt tilbage i Tiden, og for Metodisternes Vedkommende høre til den nyeste Tid, tilladt deres Præster ganske vist ikke at holde Sigtaler, men at forrette Jordpaafæstelse ogsaa paa Folketirkens almindelige Kirkegaarde. Man har altsaa overfor disse to Trossamfund, som man har betragtet som staaende Folketirken i forholdsvis nær, ment at kunne gaa saa vidt at kunne gøre saa stærk Indrømmelse til Gæstfrihedens Love som her nævnt, men ganske vist ikke overfor Katolikerne. Om man burde gøre det eller ikke, skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men hidtil har man ikke gjort det. — Hvad Sigbrænding angaar, vil jeg kun sige, at jeg ganske vist rent personlig i og for sig ikke har nogen stor Interesse af, om den bliver forbudt eller ikke, for jeg tror aldrig, at den vil blive brugt i noget som helst Omfang, som vil saa nogen som helst Betydning, men paa den anden Side, saa længe som Folketirkens egentlige kirkelige Autoriteter i dette Ordss specielle Betydning: Biskopperne o. s. v. mene, at det ikke vil være rigtigt at tillade Folketirkens Præster at deltage i Ceremonierne ved Sigbrænding, har jeg ganske vist den Mening, at saa vil Sigbrænding selv indført som tilladt, saa en endnu mindre Betydning, end hvis det modsatte opnaaedes, og det saa meget mere, som vistnok Tilfældet for flere af de anerkendte Trossamfunds Bedkommende vil være affurac lige saadan. Jeg tror ikke, at nogen katolsk Præst vil saa Tilladelse til at deltage i Sigbrænding. Jeg veed ikke, om